

BORROMÆUSPOSTEN

NYHEDSBREV FRA SKT. KARL BORROMÆUS GRUPPEN

NR. 273 – JULI 2026

GUDS KIRKE SØRGER!

Da Ærkebiskop Marcel Lefebvre i 1988 viede fire biskopper uden paveligt mandat, udsendte Sankt Johannes Paul II et motu proprio, *Ecclesia Dei Adflicta*, hvis titel kan oversættes "Gud kirke sørger". Den direkte anledning til sorgen var netop den splittelse, som måtte følge af denne handling: ekskommuniceringen af de viede og viende biskopper, og på et måske mere menneskeligt plan, den splittelse blandt katolikker som med disse skridt blev gjort dybere og sværere at hele.

Dokumentet indeholdt også et løfte til lægfolk og præster som indtil da havde forladt sig på Pius-broderskabet. For lægfolk, gennem "generøst" at give adgang til den traditionelle liturgi. For præster, gennem bestemmelser og nye præsteordener som gjorde at de kunne bevare deres spiritualitet i overensstemmelse med Kirkens generelle praksis indtil 1969.

Den 1. juli 2026 gentager historien sig, i hvert fald delvist. De overlevende blandt de fire biskopper, som blev viet i 1988, vil efter alt at dømmes vie fire nye biskopper. Igen kan katolikker af god vilje kun derved føle sorg: splittelsen gentages og befæstes. Men hvad bliver reaktionen fra Pave Leo XIV? Vil Peters efterfølger også denne gang tale om en "skismatisk handling" og samtidig vise konkret vilje til at hele splittelsen gennem omsorg for de berørte troende og præster?

Fle ting har ændret sig siden 1988. Pius-selskabets antal af præster er mere end tredoblet siden dengang, og de virker i langt flere lande. Samtidig har Pavestolen flere gange ændret kurs ift. den traditionelle liturgi. Under Pave Benedikt blev ekskommuniceringen af Pius-selskabets biskopper ophævet, og adgangen til den traditionelle liturgi gjort stort set ubegrænset. Under Pave Frans fik Pius-selskabet visse konkrete rettigheder, men samtidig indførtes restriktive forhold for den traditionelle liturgi og for de præster, som fejrer den indenfor Kirkens hierarki. Mange steder har lægfolk og præster som følge heraf oplevet, at tæppet blev trukket helt væk under fredelige og voksende menigheder, ofte med ugers varsel – og således at løfter fra tidligere viste sig ikke længere at gælde. Sorgen og forvirringen handler derfor ikke længere kun om kanoniske forhold, men også om en sørgelig og udbredt mistillid til pave og biskopper blandt disse katolikker.

Man kan således – utvivlsomt – sige, at sorgen er endnu større her i 2026: splittelsen er blevet dybere og mere udbredt, og ikke mindst er mistilliden vokset blandt mange. Man kan lovgive om lydighed men ikke om tillid: den skal vindes gennem *handling*er der viser god vilje og pålidelighed. Det bedste vi kan gøre er at bede for begge dele, og på begge sider.

GUDS TEMPEL ER HELLIGT, OG I ER DET TEMPEL

»Jeg og min Fader skal komme og tage bolig hos ham«. Luk din dør og lad dit hjertes dyb være åbent for at se uskyldighedens rigdom, fredens skat og nådens skønhed.

Åbn dit hjerte og il solen med det evige lys i møde, som oplyser hvert menneske. Dette sande lys lyser for alle mennesker; men hvis nogen lukker sit vindue i, franarrer han sig selv det evige lys. Således udelukkes også Kristus, hvis du lukker dit hjertes dør. Skønt han godt kunne komme ind, vil han dog ikke frækt trænge sig på og tvinge dem, der er uvillige.

Han blev født af en jomfru, fremgik af hendes skød, strålede over alt i hele verden for at lyse for alle. De, som længes derefter, tager imod det evige lys' klarhed, som ingen nat fordunkler. Den sol, som vi daglig ser, efterfølges af den mørke nat, men retfærdighedens sol går aldrig ned, for efter visdom følger der aldrig ondskab.

Salig den, på hvis dør Kristus banker. Vor dør er troen, som, når den er stærk, beskytter hele huset. Gennem den dør går Kristus ind. Derfor siger Kirken også i Højsangen: »Det er stemmen af min ven, som banker på døren«.

Hør, han banker på, hør, han ønsker at komme ind. »Luk op for mig, min søster og veninde, min due, min rene, thi mit hoved er fuldt af dug, mine lokker af nattens dråber«.

Giv agt på, når Gud, Ordet, især banker på din dør; det er, når hans hoved er fuldt af nattens dug. Thi han besøger i sin nåde dem, der er stedt i nød og fristelse, for at ingen skal bukke under og blive overvundet af trængsler. Hans hoved er altså fuldt af dug eller sveddråber, når hans legeme lider møje.

Da må man altså være vågen, for at brudgommen ikke, når han kommer, skal være lukket ude og gå bort. Thi hvis du sover, og dit hjerte ikke våger, går han sin vej, førend han banker. Men hvis dit hjerte våger, banker han på og beder om, at døren åbnes for ham.

Vi har altså i vor sjæl en dør og de porte, hvorom det hedder: »Løft jeres hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, at ærens konge kan drage ind«. Vil du løfte din tros porte, så vil ærens konge drage ind hos dig i sin egen lidelses triumftog. Også retfærdigheden har sine porte. Thi derom læser vi i Skriften, da vor Herre Jesus taler gennem sin profet: »Oplad mig retfærdigheds porten«.

Sjælen har altså sin dør, og den har sine porte. Til denne dør kommer Kristus og banker på. Han banker også på portene. Åbn dem da for ham! Han vil drage ind og finde bruden vågen.

Kommentar til Salme 119,

Skt. Ambrosius (Ca. 339 - 397), Biskop & kirkelærer

Du kan tilmelde dig vores nyhedsbrev på

www.katolikker.dk

MESSE I DEN TRADITIONELLE ROMERSKE RITUS

KØBENHAVN (Jesu Hjerte Kirke): HVER SØNDAG – KL. 18

- øvrige messer & aktiviteter annonceres via www.katolikker.dk

Skt. Karl Borromæus Gruppen er en uformel gruppe af lægfolk knyttet til den ekstraordinære form af den Romerske Ritus, og som arrangerer messerne i Jesu Hjerte Kirke i København.

E-MAIL: SKBG.COPENHAGEN@GMAIL.COM

